

Jarmila Loukotková - Navzdory básník zpívá

Literatura

Zasláno od: Dakob

Datum zveřejnění: 29.11.2004

JARMILA LOUKOTKOVÁ (1923) NAVZDORY BÁSNÍK ZPÍVÁ (1957)

Loukotková, J.: Navzdory básník zpívá, Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění Praha, 1957

Středověká eposej popisující život plný zklamání jednoho z nejslavnějších básníků – Františka Villona.

Děje se v hlavně v Paříži, ale i v jiných částech Francie v patnáctém století.

Hlavní postava: František Villon – syn chudých rodičů, zamiloval si Paříž, ze které byl nucen pro svoje činy (vražda, svatokrádež) dokonce několikrát uprchnout a pobývat na jiných místech Francie.

Františkovi rodiče žili na venkově, ovšem jejich vesnicí se přehnaly dvě armády a docela ji zpusťily. Těhotná matka a její muž se rozhodli, že půjdou do Paříže, kde snad najdou snadnější způsob obživy. Bohužel v tu dobu v Paříži zuřil mor, na který zakrátko zemřel Františkov otec. Vdova s malým synkem nejprve bydlela v jednom z opuštěných domů, pak se vydala hledat pomoc do kláštera. Zde se nad nimi slitoval páter Vilém Villon, vdovu zaměstnal a k Františkovi se choval skoro jako jeho otec. Ukazoval mu knihovnu a ve Františkovi probudil velký zájem o knihy, hlavně o básně. František rozený Montcorbier po něm zdědil jméno – Villon. Když vyrostl, strýc Villon mu umožnil studovat na pařížské univerzitě – Sorbonně.

Děj knihy začíná, když je František v posledních ročnících univerzity, kde se chtěl stát mistrem svobodných umění. Jeho život byl velice zvláštní. Pohyboval se totiž ve dvou zcela odlišných vrstvách. Na jedné straně velmi často navštěvoval s ostatními studenty hospody, v jedné dokonce poznal slepou dívku, která mu předpověděla budoucnost. Ovšem scházel se také s důstojnou, bohatou společností u pařížského místopředsedy Roberta d'Estouteville. Tady se seznámil s Kateřinou de Vausseles, do níž se zamiloval. Bohužel jí také miloval kněz Filip Charmoye. V obou případech byl velice oblíbený a to pro svůj obrovský básnický talent a také pro svůj příjemný vzhled a vystupování.

Ovšem spor mezi ním a Charmoyem přinesl Villonovi spoustu nepříjemností. Oba se mezi sebou neustále uráželi, ale František měl díky svým řečnickým schopnostem vždy navrch a kněz skončil ponížen. Při jedné takové příležitosti Františka napadl a on mu při obraně uštědřil několik ran, kterým

Filip posléze podlehl. Ovšem i kněz si uvědomil, že si za všechno může sám a nakonec Františka neudal. Ten si zažádal o milost u krále a musel odejít z Paříže. Jeho kamarádi ho zavedli do zločinecké organizace Ulity. Díky jejím informátorům se dozvěděl o udělení milosti a vrátil se zpět. Miloval Kateřinu a ona jeho. Ovšem Kateřinu miloval také Noel Joliz, usilovně pátral po Františkově činu a když konečně zjistil pravdu, řekl vše Kateřině. Ta to nepřenesla přes srdce a začala se Františka stranit.

Tomu nakonec nezbylo nic jiného, než se vrátit ke svým kamarádům. Již delší dobu se rozhodovali o vykradení teologické fakulty. Nakonec v nich zvítězilo pokušení a svůj čin uskutečnili. Vše se za čas odhalilo a Villon musel z Paříže pryč. Dostal místo dvorního básníka u vévody Karla Orleánského a zamiloval se tu do Leonory di Poliziano. Byla tu jen na krátký čas, a aby nemusela odjet domů, udělala vše proto, aby onemocněla. Bohužel, této nemoci podlehla. Přesto, že se Villon bránil, byl označen za vraha této dívky a musel zase pryč. Ještě před tím se dozvěděl o popravě jednoho ze spolupachatelů loupeže, což ho značně znervóznilo.

Vrátil se k Ulitě. Kvůli úkolu ukrýt ukradené svícný se dostal na chvíli do vězení, ale dokázal se ospravedlnit a našel si místo u vévody Bourbonského. Nějaký čas zde vydržel, ale pak tu potkal biskupa Tybalta d'Aussigny, který věděl o jeho krádeži a zase uprchl.

Potom byl křivě obviněn za znásilnění a uvězněn. Měl být oběšen, ale díky projíždějícímu králi, jenž všem vězňům udělil milost, nabyl svobody. Krátce na to byl nadobro polapen Tybaltem d'Aussignym. Nedokázal se obhájit a byl uvržen do podzemní kobky, kde byl po dlouhou dobu týrán. Jeho štěstí se opakovalo a milost mu tentokrát udělil nový francouzský král.

V Paříži se zdržel jen chvíli a odjel na venkov, kde se věnoval básnické tvorbě. Po udělení milosti se vrátil do Paříže. Našel si nové kamarády, ale společně s nimi se zapletl do rvačky a měl být odsouzen k oběšení. Díky inteligentnímu právníkovi se trest snížil jen na deset let vyhnanství, ale to už Villon věděl, že se domů nevrátí. Měl totiž tuberkulózu.